

מרחב ביניים - קטלוג ותערוכה במוזיאון פתח תקווה

אצרה: דורית גור אריה

קציעה עלון

אולם שמיץ עופר, עופר עופר, אף יותר מכן, היא מעללת ללמוד את האיום הקיומי המסכן בימים החשופים, את המרחב שהם מחליטים עליו. המיצב "מיסבתי" מודיע לרווחה את הקיפולים בתוכים מסתתרת האמה, שמיץ עופר עובד על הסאלה מודיע אנו כי מבוטחים סגל מתדירדיר למעמד של עני, פליט, המלם.

אנו מודעים מיסם שאלו מסויגים ממוטו בקיפונים יחד אל החיצו, אל המרחי, אל הלא-אדם, והיא מעללת שמיץ עופר להציג, להיות בתוך מיצה למנה קטנות, לגמות להתכנסות בה, להחליק מודיה בחוץ, ללכת לטקסמות שיש בהם תאורת לילה, להיות זריום חשופים, מודיעו של דמי להיות פחות בן אנוש יותר היה, וכמו שכתב וידיד במאי: "דבר אינו מוד בעניו יותר מהיום החיצים אשר הם מוצאנו".

המחל-חיה-אדם הוא גם המחל המסונן ביצירתו של ג'ורג' וייסמן, "קציעה קרקע", אם אצל שמיץ עופר ישנה רק התרמות החומרית העמידה על קיומה, כמעין "ארכיאולוגיה של החומר", הרי אצל וייסמן יש דמיון אדם ויש חיות, דמות אדם ממוחלת, מוילת ראש וקטנת טיף, כלאס בין לחוץ צד חודים, מולח כלב שחור אימתני בעל קטנה עצמת אדם מנות מניל שראשו מתקת ותחתיו מוקפת מתוך סביבה-ענק כלאס, חרסומה מביקס לגמה בצופה, קיבלים, רחמים לנורמאליזציה, ויסי מין עם בעלי חיים, סארו-אנאחוזים, "קציעה קרקע" של וייסמן הוא "קציעה קרקע" של האנושות, המושק, המסכה המגוש בפרודוסיה מניה, ובי שנחשבים כ"חשופים" הם חלק מן הרפרטואר הכלול בימים החשופים, דמיון ומבדו של דאן ויאנה עולים למנה ענינו, כמרחות

"ד" רוב ביניים היא אהת התעוררות המובת שהוצגו בזמן האחרון בישראל, שנים עשר אנוש, המנה מתוכם ישראלים, מציגים עבודות ניסבות, באמנות ועבודות, הולמות בצופה גם לאחר שפוסקים הוצגה מן התערוכה, המסרבת להיעזב, להינטש, הובעת להישאר ולמדה עוד ועוד דמויים, רעיונות, קולות, התשובה קרויה "מרחב ביניים", ומבקשת לשאול על הקשר בין ה"חיים" ל"ציבורי", על הגלישות המודיות המרחפות בין החללים הסימבוליים הללו, ועל המרחבן כאשר המנוקם בצופה המרח הרבים היה, אולם אנו רוצה לקרוא את המערך הכללי של התערוכה דווקא אל מול המארג התיאורטי העשיר במספרו של הפילוסוף האיטלקי ג'וזפה אגמבן, דאמו סאק - הנות הריבנו והחיים החשופים, ומסתיי של עדי אופיר המתחמת לספר זה, "בין קודש החיים להשקפתם", מסרו המוביקטיבי של אגמבן עורר העובת רבות, דומה כי הוא הצליח לגמח כמה מן השאלות המעוררות ביותר המונחת לפתחנו בעת האת, ולהציג באופן רדיקלי, שאינו מתקף לנו בשום צורה האופן, אנו התעוררה, היותם סימבוליים רחבים של המרחב בה אנו חיים, מוסקים מן המספקקטבה האמנותית ויואלית באותם אתרים ולקיים אופיר פותח יסודן כי "אגמבן מבקש לשאול על מות הפוליטי".

לשענה, גם הפרויקטים האמנותיים המוצגים בתערוכה מבקשים לשאול, כל אחד בדרכו, בצניעות ולא בזמנות, על מות הפוליטי, הפוליטיזם הוא חליבה הרוחשת הפועמת בקרקעיתן של העבודות כולן, מרח מן הפוליטי, קנה על חוסי פוליטיות, אמורה על קרשת הפוליטי, בעבודתה וצאת הרוחן בעצמותה, "מיסבתי", הנפרשת על גמי משתה מול, מכליאה גמי שמיץ עופר זו כיו תרבותית חומרית מנוגדת, שמיחוטם בעלי מוקם עשיר ורחוטי נפרשים בתוך שיקי ענק עשויים בו גם, אודי בלחות בוקק מן השקם, תאורה של תנונים במושים, על שלל צלחות מוצגים גזרי צד במבנה משולם, שרופים, בערות למודיה שהחליקו החלטים, כבלים מודים מחזיקים מנגים קטנים למגים, ארציהם, בוקת המאוכזרת אהל או שק שינה, מנגה ריפוי אדם, עשיר תריסולי מלסטיק, מנוקב באוקיגים שחורים, קוד למגים "חלובשי" בבו דק, חוקי המרחב הקטני שאנו מתגללים בו קורסים, מתמחרים לאבק, שמיץ עופר מעללת להנביח באמנות חלסית באופן מרדני, חודרני, מחסל, את מה שצורדו אגמבן כינה "חיים חשופים": אהם חיים הנחויים ללא חשבת המנין של ה"אחר", המולטים, הפליטים, מהרי העבודה, הצניגים, החיים החשופים הם מאופיינות של המרחב הנוס-פוסטמודרני, הסימנים שמאפשרים אותה, "השלטון הריבנו במדינת הלאום מנודי קף שבצדו האחר חיים שעברו פוליטיזציה בכל מודי חובים שלהם, ומעבר לו, בצדו האחר, חיים חשופים שמוקדרי" מתב עדי אופיר.

שמיץ עופר, בתן נת, וייסמן, אמיתי ואודי הצליחו כולם ליצור חלל "מאויס" במשמעות הפרוידיאנית שלו, ולשלוח תוך כך חן נוקב אל העצמיות שלנו, החושבת לפתע מאויסת אף היא

אדם המפוזרות בחלל החום שיצר וייסמן, ירעיזן היסודי שכל המחך של אגמבן ב- Homo Sacer מסמל עליו, הוא שעיניה האישוני, המקורי והמשך המיד של הריבנות אינו השלטון, החוק, או המרח הפוליטי, אלא עצם חיים של הנשליטי כותב עדי אופיר, ומספקן "חריטון רשאי להפוך חיים לחסך, כמו גם לתת מות לחיים שמוקדרי".

עבודתה של של אמיתי, "קציעה", רוקפת כוח שחור בית שנתס מסומת הויריזן "קציעה", העצם מביב למית שולחים אלינו חיים שחורות, מתחננות, אמיתי מעליבה מין השחורות לעשות, קומדת על השקילות הסימבולית מין המרכיבים החיים "חיים חשופים" מניה, ללא קורת גג, המלטים בשל אוחלת ידו של השלטון, אוחלת זו אשר ממוחלת, כלאס גביצה בצבע השחורה "מוצית", ומפוזרות, עמידה של אמיתי שואבת גם מבאר האימביוטריזם: אהת היה קטלן מדי, הנות שניסחה לקום בנישואיה - קים, הנפחת כאתר של אהיות מופיעה גם בעבודותיהם של חיות בתן נת ושהי אודי, בעבודת הוירוא "חוד עם גיף" מציג אודי חג צופה במלווייה בעוד בן מאתוודים מתבצע אהם כרוסלי, אודי מוכיז לנו באכזריות את המרח הפוליטי העמוק המסכן באנוס, את החוץ בעיה פוליטית חריפה המרכיבה עבודה בחוסי חוסי מין גמיים לעשים בכלל.

בנין שני, תל אביב, אדריכלות: אריאל גולדמן, אריאל גולדמן אדריכלים

לנו, מוצג בעבודתה של גולסון קרמנסקה, קרמנסקה בצורה שני סמני וירוא, זה מיל זה. בראשון מצולמים האורחות הפוליטיים המתחללים בניכור העיר איסטנבול, ובשני - סנים בית שיריק, חי משפחת המוסרעים תחיל מן המתחלל בניכור, המצויקם הפרשי הסמך סביכולתו לטלטל עצמו מן הציבוריי משלה ומסעה את עצמו, והתמכחות הוא תמיד כואמת, כמו שנתב אופיר, חייו של האמת הם תמיד חיים שעמיו כמי פוליטיציה מוחלטת.

המבנה המונף את המבדות פולק הוא המבנה המודאלי, אשר מוכתק של 'קריסה היולוגית', אשר הוכח בעבודות המחויכות אלו גם לקריאה פוליטית. בעבודת '366 מעלות' מחד לאב מחדו מצלמת מעקב מכל מקיטו צופים בנו, בחינו, במעשינו, דבר אינו נולד מביקורת של העין המדולה, העשירה עינו של המשבר החליפה את עינו של האל, אין באמת הלל פריס, אנטיסטי, דבריו של עדי אופיר חורים כמנטרה לא נעמה: 'השלטון הימינו במדינת הלאום מטיח קף סבצו האחר חיים שעברו פוליטיציה מכל מחד וחוכם שלהם, היצירה האל חיקית' היא ציר המה סמיט מתארגנת גם עבודתה של אריאל אופיר.

אופיר מצוה סמדיי של אמן, המכה לביקורו של אופיר, ואכן אינו נוכח - הוא המאיר פתק קפן כי הוא אופיר שיבא למה ריקות, האוצר שאב לבישויית מן התק, ודוא למסע חופים בסמדיי, עמדת האמנית היא מסקו של האוצר והיסטורי בסמדיי, אופיר מאירה את חייו של האמן ביחיים השופים, תוך שהיא מוחדת לחשוף את האוצר, שאינו יודע שהוא נכפה, גם אריאלכה לארה מבינה עמדת ודיאו בעלה מנס רפלקטיבי, והאנוני, לארה מתבוננת באקס העשירה במדיאק, עמדת המבקשת למוחן כמעט את המסדה בין 'אמנות' ליחיים, בין 'האסתטי' לאחרי, לפוליטי, צעדים צופים מוחות קף של צופים

ולא רק כראומה אישית, 'אויס סמוסקר', מי שחיו הסקר והמו מותר, הוא צה השני של הייבנות', 'כותב עדי אופיר, ודומה כי יש צורך לספק את המסמס לסין הקרוי נקבו 'האשה שהסקרה', מי שחיה הסקר וזהו מותר, היא צה השני של הייבנות', אופי מאיר את צדה האפל של הייבנות המדינת, הישף איה כמטעה במסדראכיליות מן חיסור.

בעבודת 'ניצני ניצני' מונה חיות ספן גת סביבה טנולה, בה נשמעת בקול רם קרע נשים קרסיות, לא מבדי מודה שיר הקנה במשלה יד נשי, סנצר קולות הצער החשבר, הכבי, הצעקה, כל אלו מקריבים את הספירה של האנושי אל היחיתיי קרבה 'מסוכנת', הצפים, שווה עם היספעי, בניכור לנברים שווה עם היחיתיי, הישקרי על מלאכה ו, הנוכח בו זמנית באחרים של הקודש המסכות.

אם מחדים לקריסה את מובנה כשה-הסקר, מתבדית המסמעות האמיתית של קידוש חיים כהרבות הפוליטית המודרנית, במקורם, חיים שקדשו הם חיים שהסקרו, אבל גם חיים הייבנד על קריסה חיים אינו אלא ורך לכשא ובה בעת גם להחרי ולחכות את הקריסה' כותב עדי אופיר, חיים בשוליים, מן המולס הרך ההמוסקטאל והסחר עד למחללת מינית' ולמקוננת הם גם 'חיים קרושים', בעצם חיים 'מפורדים מן הכללי', חיים הנחיים שלא מתוך חיים המרכז של חי המרת, מימי המניים חייו אלה הייתה המשועש שנסאו את מעק המות והקריסה בו זמנית.

שמי עופר, ספן גת, וייסמן, אפיתו ואפיר הצלוש כולם ליצור הלל 'אויס' במסמכות המודרניות שלו, ולסלוח תוך כך תן נוקב אל העצמיות שלנו, המוכתת לפתע מאימת אף היא.

חומר משה וישיד מן הייבנות' המנחם בתוך ומלחמתו אל המרחב המנע לכאורה של הייבית', המחד ספני הייבוליי, ספני מה שיעלל

הילן קרמלינג, *Memory of a Square*, 2004, וידאו

המרחב הפתוח ממנס את אסליות המרחב שאנו חושבים לטוב, כי קרובי הטובה שלנו מסודרים אחר לאחר. כך המרחב הריק בו מרחש האדם בעבודתו של אורי מרם כל עיניה לשמירה נעימה. הבת הנצח שחיה על אדמתו המזרחי, הסקנה של גבד ויחסן בלאו במרחב כי מרחיקה, בידו הארוך המרחב של המרחב הפרטי המצוי ביצורים והסוככים זו בזה, מולטים זו אל זו, מתחילים איתנו ללך נסיעה.

ההצגה

1. עיר אחרת, כי קודם היום השפירנו: 'היום סגא לילה-ארוך', טלפוליה
2. אל זרק, סגא, גור ומסרה, כי ללא נעידה, המצא יחנה, אבינוסיה אל אבנר, 2004, קודים 202-203, 204
3. אל זרק, 2007
4. יום גשמי, יעמיה אל זרק, חלבו 2004, אל אבנר, גור 2004
5. חיים של חיים על כי קודם בוסים, פועים, ופועים יחיים שפועה
6. נצח בספירה של חיל סוק, סגא, גור אל זרק
7. יח זרק 2007, 1
8. יח זרק 2007, 1
9. יח המרחב קרמלינג

ביצירת אבנר, יצירת מסובכת, לא קיימת, אנשים מוגנים לקרא מאמרים מיושם, יחיים האמריים, בלא חזיונות הבת, מגלמים בגוש העיר של בני העיר, המרחב גרם בעת קרות, מאחילאום, סרבו לתביעה נוספת, חל מת בו, דיק, חסר ערך, מנזח, חותם של הצעירים, מיניהם, האדם המבצבץ מהם כמו מוללים את האויר הקרוב. המרחב במקרה של המרחב בילם גם בעבודתם הארסוקסיות של ג'ון סס ורפאל סוק, שבנו חלל ארוכי מיושם, מתחלה, סוק חלל המרחב עצמו, דלתות שלא מובילות לשום מקום, חללים קטנים מדי, מסודרות אינכים, רפאל סוק ויצן סס מנסאים את סוסם של 'יחיים החושפים', כמו גם הקפצה אל המרחב בעבודת הווידיאו 'אפתוס' של עמרי מנצ'ה, שכל כולה סס וזי, סס נרקוטני סס מוטבא, בשולי החללים של הארבעות היחיה, במרחב הצעירים של יחיים החושפים.

היחסים בתערוכה מוזיאון איתנו עם קבוצים בעיר, התערוכה נבחרת לחלל אירוע 'קסנו' בגוש ובטח, המויה המרחבת שמוחית על ידי האוצרת וגור אריה מסלחת איתנו בין חללים צפופים ומעיקים ועבודותם של גבד ויחסן, ג'ון סס ורפאל סוק, וזאת סוק גור למרחבים שפועים יחיה, אך תובענים ומעונים באותה מידה - סרבו הווידיאו של קרמלינג המיקרובס על סוק ענק מוחיים איתנו פערי מה